

нѣколко пѣти. Имахме още толкова да чакаме.

Въ това време нѣкаква сѣнка мина по масата и бодъръ, ясенъ гласъ се обади!

— Добъръ день, господинъ следователъ!

Единъ стражаръ, стегнатъ, съ приятно селско, малко лукаво лице, почтително изправенъ, отдаваше честъ, обърнатъ къмъ другаря ми, който вдигна глава и се мъчеше да го познае.

— Не можете да си припомните... Пешо Рангеловъ, младшията Пешо отъ Н-ското околийско управление, — продължаваше другия. — Ходѣхме съ васъ по следствия...

— Ти ли си, бе Пешо! — отвърна очудено моя другаръ. — Какъ да не помня? Ами — що щешъ тука?..

— Командировка, господинъ следователъ, — ухили се широко човѣкътъ, доволенъ, че го познаха. — Карахме арестанти до В., па се връщамъ... Азъ служа сега въ София. Вие, нѣщо по произшествие, сигуръ?..

— Нѣма вече произшествия, Пешо. Напуснахъ службата.